

Alejandro Zambra

ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΓΥΡΙΖΕΙΣ ΣΠΙΤΙ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΧΙΛΛΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΙΚΑΡΟΣ

ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΓΥΡΙΖΕΙΣ ΣΠΙΤΙ

Τίτλος πρωτοτύπου: *Formas de volver a casa*

Πρώτη έκδοση στα ισπανικά από τον εκδοτικό οίκο Editorial Anagrama S.A.

© Alejandro Zambra, 2011

© για την ελληνική έκδοση Εκδόσεις Ίκαρος, 2016

Μετάφραση από τα ισπανικά: Αχιλλέας Κυριακίδης

Τυπογραφική επιμέλεια: Αχιλλέας Κυριακίδης

Σχεδιασμός - Εικονογράφιση εξωφύλλου: Χρήστος Κούρτογλου

Στοιχειοθεσία - Σελιδοποίηση: Εκδόσεις Ίκαρος

Εκτύπωση: Μητρόπολις Α.Ε.

Βιβλιοδεσία: Ι. Μπουντάς - Π. Βασιλειάδης Ο.Ε.

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιοσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2016

ISBN 978-960-572-100-8

Alejandro Zambra

ΤΡΟΠΟΙ ΝΑ ΓΥΡΙΖΕΙΣ ΣΠΙΤΙ

Μετάφραση - Σημειώσεις

Αχιλλέας Κυριακίδης

ΙΚΑΡΟΣ

Στην Αντρέα

Τώρα ξέρω να βαδίζω·
ποτέ πια δε θα μπορέσω να ξαναμάθω.

WALTER BENJAMIN

Αντί να ουρλιάζω, γράφω βιβλία.

ROMAIN GARY

ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΝΤΕΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Μια φορά, χάθηκα. Θα 'μουν έξι ή επτά χρονών. Είχα αφαιρεθεί και, ξαφνικά, δεν έβλεπα πια τους γονείς μου. Φοβήθηκα, αλλά βρήκα αμέσως το δρόμο κι έφτασα πρώτος στο σπίτι – εκείνοι μ' έψαχναν συνέχεια, απεγνωσμένα, αλλά εγώ νόμισα ότι είχαν χαθεί· ότι εγώ ήξερα να γυρίζω σπίτι κι εκείνοι όχι.

«Ηρθες από άλλο δρόμο» είπε η μητέρα μου αργότερα, με τα μάτια της ακόμα κλαμμένα.

«Εσείς ήρθατε από άλλο δρόμο» σκέφτηκα, αλλά δεν το είπα.

Ο μπαμπάς παρακολουθούσε ατάραχος από την πολυθρόνα. Κάποιες φορές νομίζω πως ήταν πάντα καθισμένος εκεί και σκεφτόταν. Ίσως, όμως, και να μη σκεφτόταν τίποτα. Ίσως έκλεινε απλώς τα μάτια του και δεχόταν το παρόν ψύχραιμα ή μοιρολατρικά. Πάντως, εκείνο το βράδυ μίλησε. «Αυτό είναι καλό» μου είπε. «Ξεπέρασες την αναποδιά.» Η μητέρα μου τον κοίταξε φιλύποπτα, αλλά εκείνος συνέχισε ν' αναπτύσσει ένα ασυνάρτητο λογύδριο για τις αναποδιές.

Ξάπλωσα στην πολυθρόνα απέναντί του κι έκανα πως κοιμόμουν. Τους άκουσα να τσακώνονται, πάντα στο ίδιο στιλ. Εκείνη έλεγε πέντε φράσεις κι εκείνος απαντούσε με μία λέξη. Κάποιες

φορές, έλεγε κοφτά: «Όχι»· άλλες, πάλι, στα όρια της κραυγής: «Ψεύτρα»· ή, όπως οι αστυνομικοί: «Άκυρον».

Εκείνη τη νύχτα, η μαμά με πήγε αγκαλιά στο κρεβάτι και μου είπε, ίσως γνωρίζοντας πως ενώ έκανα τον κοιμισμένο, την άκουγα με προσοχή, με περιέργεια: «Έχει δίκιο ο μπαμπάς σου. Τώρα ξέρουμε πως δε θα χάνεσαι, πως ξέρεις να κυκλοφορείς μόνος σου στο δρόμο. Αλλά θα πρέπει να 'σαι πιο συγκεντρωμένος. Θα πρέπει να περπατάς πιο γρήγορα».

Την άκουσα. Κι από τότε περπατούσα πιο γρήγορα. Μάλιστα, κάνα δυο χρόνια αργότερα, την πρώτη φορά που μιλήσαμε, η Κλάουδια με ρώτησε γιατί περπατούσα τόσο γρήγορα. Μέρες με παρακολουθούσε, με κατασκόπευε. Είχαμε γνωριστεί πριν από λίγο καιρό, τη νύχτα του σεισμού, 3 Μαρτίου 1985, αλλά τότε δε μιλήσαμε.¹

Η Κλάουδια ήταν δώδεκα χρονών κι εγώ εννιά, οπότε δεν υπήρχε περίπτωση να γίνουμε φίλοι. Όμως γίναμε φίλοι, ή κάτι τέτοιο. Συζητούσαμε πολύ. Σκέφτομαι καμιά φορά πως γράφω αυτό το βιβλίο μόνο και μόνο για ν' αναπολήσω εκείνες τις συζητήσεις.

Το βράδυ του σεισμού φοβόμουν, αλλά και, κατά κάποιο τρόπο, μ' άρεσε αυτό που συνέβαινε.

Στην μπροστινή αυλή ενός σπιτιού, οι μεγάλοι έστησαν δύο σκηνές για να κοιμηθούμε τα παιδιά. Στην αρχή επικράτησε χαμός, γιατί όλοι μας θέλαμε να κοιμηθούμε στη σκηνή-ιγκλού, που τότε ήταν της μόδας, αλλά την έδωσαν στα κορίτσια. Οπότε εμείς κλειστήκαμε μέσα για να παλέψουμε ήσυχα, κάτι που κάναμε όποτε μέναμε μόνοι: χτυπιόμασταν χαρούμενα και με μανία. Όμως, πριν αρχίσουμε καλά καλά, μάτωσε η μύτη του κοκκινομάλλη κι αναγκαστήκαμε να βρούμε άλλο παιχνίδι.

Κάποιος σκέφτηκε να γράψουμε καθένας τη διαθήκη του, κάτι που στην αρχή φάνηκε καλή ιδέα, αλλά μετά από λίγο συνειδητοποιήσαμε πως δεν είχε νόημα, γιατί αν γινόταν ένας πολύ ισχυρός σεισμός, αυτό θα 'ταν και το τέλος του κόσμου, και δε θα υπήρχε κανένας για να μας κληρονομήσει. Μετά φανταστήκαμε πως η Γη ήταν ένα σκυλί που τινάζεται, πως οι άνθρωποι έπεφταν στο διάστημα σαν ψύλλοι, και μείναμε ν' αναλογιζόμαστε αυτή την εικόνα που μας έφερνε γέλια, αλλά και νύστα.

Ναι, αλλά εγώ δεν ήθελα να κοιμηθώ. Ήμουν κουρασμένος

όσο ποτέ άλλοτε, αλλά αυτή ήταν μια καινούργια κούραση που πύρωνε τα μάτια. Αποφάσισα να ξαγρυπνήσω και προσπάθησα να τρυπώσω στο ιγκλού για να συνεχίσω την κουβέντα με τα κορίτσια, αλλά η κόρη του αστυφύλακα με πέταξε έξω, λέγοντας πως ήθελα να τις βιάσω. Μόλο που τότε δεν ήξερα τι είναι βιαστής, ορκίστηκα πως δεν ήθελα να τις βιάσω αλλά απλώς να τις κοιτάζω, κι εκείνη γέλασε κοροϊδευτικά και απάντησε πως το ίδιο λένε πάντα οι βιαστές. Αναγκάστηκα να μείνω απ' έξω, ακούγοντάς τες να παίζουν ότι οι κούκλες τους ήταν οι μοναδικοί επιζώντες: καθεμιά ταρακουνούσε την κυρία της και ξεσπούσε σε κλάματα διαπιστώνοντας ότι ήταν πεθαμένες, αν και μία απ' αυτές πίστευε πως ήταν καλύτερα έτσι, αφού το ανθρώπινο είδος πάντα της προκαλούσε απέχθεια. Στο τέλος αρπάχτηκαν για το ποια θα ήταν η βασίλισσα και, παρ' όλο που η συζήτηση είχε φανεί πως θα τραβούσε σε μάκρος, η απόφαση δεν άργησε πολύ να παρθεί, αφού ανάμεσα στις κούκλες υπήρχε μόνο μία αυθεντική Μπάρμπι. Αυτή νίκησε.

Βρήκα μια σεζλόνγκ μες στα χαλάσματα και πλησίασα δειλά δειλά τη φωτιά που 'χαν ανάψει οι μεγάλοι. Με παραξένεψε που έβλεπα τους γείτονες, ίσως για πρώτη φορά, όλους μαζί. Διασκέδαζαν το φόβο τους με λίγο κρασί και βλέμματα συμπάθειας. Κάποιος έφερε ένα παλιό ξύλινο τραπέζι και το 'ριξε στη φωτιά. «Αν θέλετε, ρίχνω και την κιθάρα μέσα» είπε ο μπαμπάς και όλοι γέλασαν, ακόμα κι εγώ, αν και τα 'χα λίγο χαμένα γιατί ο μπαμπάς δε συνήθιζε ν' αστειεύεται. Τότε ήταν που γύρισε ο Ραούλ, ο γείτονάς μας, μαζί με τη Μαγκάλι και την Κλάουδια. «Από δω η αδελφή μου και η ανιψιά μου» είπε. Μετά το σεισμό είχε βγει να τις ψάξει, και τώρα επέστρεφε, φανερά ανακουφισμένος.

Ο Ραούλ ήταν ο μοναδικός στον οικισμό που ζούσε μόνος. Μου ήταν δύσκολο να καταλάβω πώς μπορεί ένας άνθρωπος να ζει μόνος. Πίστευα πως η μοναξιά είναι κάτι σαν τιμωρία ή αρρώστια.

Το πρωί που έφτασε μ' ένα στρώμα δεμένο στην οροφή του παλιού του Fiat 500, ρώτησα τη μαμά πότε θα 'ρχόταν η υπόλοιπη οικογένειά του, κι εκείνη μου απάντησε, γλυκά, πως δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι οικογένεια. Τότε σκέφτηκα πως έπρεπε να τον βοηθήσουμε, αλλά μετά από λίγο κατάλαβα, έκπληκτος, ότι οι γονείς μου δεν ενδιαφέρονταν να βοηθήσουν τον Ραούλ, δεν το θεωρούσαν αναγκαίο, για να μην πω κι ότι ένιωθαν κάποια επιφυλακτικότητα απέναντι σ' αυτόν τον λεπτό και σιωπηλό άνδρα. Ήμαστε γείτονες, μοιραζόμασταν έναν τοίχο κι ένα φράχτη από λιγούστρα, αλλά μας χώριζε μια τεράστια απόσταση.

Έλεγαν στη γειτονιά ότι ο Ραούλ ήταν χριστιανοδημοκράτης, κι αυτό μου φαινόταν ενδιαφέρον. Είναι δύσκολο να εξηγήσω τώρα γιατί ένα εννιάχρονο αγόρι μπορεί να έβρισκε ενδιαφέρον το ότι κάποιος ήταν χριστιανοδημοκράτης. Ίσως πίστευα πως υπάρχει κάποια συνάφεια ανάμεσα στο να είσαι χριστιανοδημοκράτης και στη θλιβερή κατάσταση να μένεις μόνος. Δεν είχα δει ποτέ τον

μπαμπά να μιλάει στον Ραούλ, γι' αυτό και μου 'κανε εντύπωση όταν, εκείνο το βράδυ, τους είδα να καπνίζουν παρέα. Σκέφτηκα πως μιλούσαν για τη μοναξιά, πως ο πατέρας μου έδινε στον γείτονά μας συμβουλές για το πώς να ξεπεράσει τη μοναξιά, αν και δεν πρέπει να 'ξερε και πολλά για τη μοναξιά.

Η Μαγκάλι, στο μεταξύ, κρατούσε αγκαλιά την Κλάουδια σε μια γωνιά, μακριά απ' τη συντροφιά. Έδειχναν να νιώθουν άβολα. Από ευγένεια, αλλά ίσως και λίγο κακοπροαίρετα, μια γειτόνισσα ρώτησε τη Μαγκάλι με τι ασχολούνταν, κι εκείνη απάντησε αμέσως, σαν να περίμενε την ερώτηση, πως ήταν καθηγήτρια αγγλικών.

Είχε πάει πολύ αργά, και μ' έστειλαν για ύπνο. Δεν είχα καμία όρεξη, αλλά χρειάστηκε να στριμωχτώ για να φτιάξω ένα χώρο να πλαγιάσω στη σκηνή. Φοβόμουν μη μ' έπαιρνε ο ύπνος, αλλά το φόβο μου αυτόν μου τον διασκέδαζαν εκείνες οι φωνές που χάνονταν στη νύχτα. Κατάλαβα ότι ο Ραούλ είχε πάει ν' αφήσει τις γυναίκες στο σπίτι, γιατί είχαν αρχίσει να τις κουτσομπολεύουν. Κάποιος είπε ότι το κορίτσι ήταν περίεργο. Εμένα δεν μου 'χε φανεί περίεργο· μου 'χε φανεί όμορφο. «Αμ η γυναίκα;» είπε η μητέρα μου, «είναι αυτό πρόσωπο καθηγήτριας αγγλικών;» – «Για νοικοκυρά την κάνω, το πολύ» πρόσθεσε ένας άλλος γείτονας, και το αστείο συνεχίστηκε για λίγο.

Σκέφτηκα ένα πρόσωπο καθηγήτριας αγγλικών, πώς έπρεπε να είναι το πρόσωπο μιας καθηγήτριας αγγλικών. Σκέφτηκα τη μητέρα μου, τον πατέρα μου. Σκέφτηκα: «Τι σόι πρόσωπο έχουν οι γονείς μου;». Όμως η αλήθεια είναι ότι οι γονείς μας δεν έχουν ποτέ πρόσωπο. Δε μαθαίνουμε ποτέ να τους κοιτάζουμε καλά.

Πίστευα πως θα μέναμε έξω εβδομάδες, ακόμα και μήνες, περιμένοντας ένα καμiónι να φέρει από μακριά προμήθειες και κουβέρτες, και με φανταζόμουν να μιλάω στην τηλεόραση και να ευχαριστώ όλους τους Χιλιανούς για τη συμπαράστασή τους, όπως είχα δει να κάνουν κάποιοι τότε με τις πλημμύρες – σκεφτόμουν εκείνες τις φοβερές νεροποντές πριν από χρόνια, όταν δεν μπορούσαμε να βγούμε από το σπίτι μας κι ήταν σχεδόν υποχρεωτικό να καθόμαστε μπροστά στο παράθυρο και να κοιτάζουμε τους ανθρώπους που είχαν χάσει τα πάντα.

Όμως τα πράγματα δεν έγιναν έτσι. Η ηρεμία επέστρεψε σχεδόν αμέσως. Σ' εκείνη τη χαμένη γωνιά του δυτικού Σαντιάγο, ο σεισμός δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια τεράστια τρομάρα. Έπεσαν κάτι χαμοκέλλες, αλλά δεν προκλήθηκαν μεγάλες ζημιές, ούτε υπήρξαν τραυματίες ή νεκροί. Η τηλεόραση έδειχνε το λιμάνι του Σαν Αντόνιο κατεστραμμένο, καθώς και κάποιους δρόμους που είχα δει, ή νόμιζα πως είχα δει, στις σπάνιες εξορμήσεις μου στο κέντρο του Σαντιάγο. Χωρίς να ξέρω γιατί, διαισθανόμουν πως αυτός ήταν ο πραγματικός πόνος.

Αν υπήρχε κάτι που έπρεπε να το μάθουμε, δεν το μάθαμε.

Σήμερα πιστεύω πως είναι καλό να μην έχεις τόση εμπιστοσύνη στο έδαφος, να ξέρεις πως απ' τη μια στιγμή στην άλλη όλα μπορούν να 'ρθουν τα πάνω κάτω. Τότε, όμως, γυρίσαμε, χωρίς πολλά πολλά, στην κανονική ζωή.

Ο μπαμπάς διαπίστωσε πως οι ζημιές στο σπίτι ήταν αμελητέες: μόνο κάτι ρωγμές στους τοίχους κι ένα τζάμι θρύψαλα. Η μάμα μου πιο πολύ στενοχωρήθηκε για τα ζωδιακά της ποτήρια. Οκτώ απ' αυτά έσπασαν, ανάμεσα στα οποία το δικό της (Ιχθείς), του μπαμπά (Λέων), κι αυτό που χρησιμοποιούσε η γιαγιά όταν ερχόταν να μας δει (Σκορπιός). «Κανένα πρόβλημα, έχουμε άλλα ποτήρια, δε χρειαζόμαστε περισσότερα» είπε ο πατέρας μου, κι εκείνη, χωρίς να τον κοιτάζει αλλά κοιτάζοντας εμένα, είπε: «Μόνο το δικό σου σώθηκε». Ύστερα πήγε κι έφερε το ποτήρι Ζυγός, μου το έδωσε με μια τελετουργική χειρονομία και πέρασε τις επόμενες μέρες με ελαφριά κατάθλιψη, λογαριάζοντας να χαρίσει τα υπόλοιπα ποτήρια σε κάποιον Δίδυμο, κάποιον Παρθένο, κάποιον Υδροχόο.

Τα καλά νέα ήταν πως θ' αργούσαμε λίγο να γυρίσουμε στο σχολείο. Το παμπάλαιο κτίριο είχε υποστεί σημαντικές ζημιές, κι όσοι το 'χαν δει έλεγαν πως ήταν ένας σωρός χαλάσματα. Μου ήταν δύσκολο να φανταστώ το σχολείο ερειπωμένο, αν και δεν ήταν λύπη αυτό που ένιωθα· ήταν περιέργεια. Θυμόμουν, ιδίως, την αλάνα στην άκρη της αυλής όπου παίζαμε στο διάλειμμα, και τον τοίχο πάνω στον οποίο έγραφαν τα παιδιά του γυμνασίου. Σκεφτόμουν όλα εκείνα τα μηνύματα που θα 'χαν γίνει συντρίμια, σκορπισμένα στη στάχτη του εδάφους – βωμολοχίες, φράσεις υπέρ ή κατά της Κόλο-Κόλο, υπέρ ή κατά του Πινοστέτ. Μια φράση με διασκέδαζε ιδιαιτέρως: *Ο Πινοστέτ τον παίρνει*.

Τότε ήμουν κι ακόμα είμαι και πάντα θα είμαι οπαδός τής Κόλο-Κόλο. Όσο για τον Πινοστέτ, για μένα ήταν μια τηλεοπτική

περσόνα που παρουσίαζε μια εκπομπή χωρίς προγραμματισμένη ώρα μετάδοσης, και τον μισούσα γι' αυτό, για τα εθνικά κωλοκάνανα που διέκοπταν το πρόγραμμά τους στα καλύτερα σημεία. Κι αν αργότερα τον μίσησα επειδή ήταν ένα κάθαρμα, ένας δολοφόνος, τότε τον μισούσα μόνο και μόνο για κείνα τα αιφνιδιαστικά σόου που ο μπαμπάς τα παρακολουθούσε αμίλητος, χωρίς να κάνει καμία άλλη κίνηση εκτός από μια πιο δυνατή ρουφηξιά στο τσιγάρο που είχε πάντα κολλημένο στα χείλη.

Εκείνη την εποχή, ο πατέρας του κοκκινομάλλη ταξίδεψε στο Μαϊάμι κι επέστρεψε μ' ένα γάντι κι ένα ρόπαλο του μπέιζμπολ για τον γιο του. Το δώρο προσέδωσε μιαν απροσδόκητη ποικιλία στη ρουτίνα μας. Για κάποιες μέρες πήγαμε από το ποδόσφαιρο σ' αυτό το αργό και ελαφρώς ηλίθιο άθλημα που, παρ' όλα αυτά, συνάρπαζε τους φίλους μου. Η αλάνα μας πρέπει να ήταν η μοναδική αλάνα σ' όλη τη χώρα όπου τα παιδιά δεν έπαιζαν ποδόσφαιρο, αλλά μπέιζμπολ. Είχα πρόβλημα να βρίσκω την μπάλα ή να τη ρίχνω καλά, και γι' αυτό μ' έστειλαν γρήγορα στον πάγκο. Ο κοκκινομάλλης έγινε ξαφνικά δημοφιλής, κι έτσι, εξαιτίας τού μπέιζμπολ, έχασα όλους μου τους φίλους.

Τ' απογεύματα, έχοντας πια συμφιλιωθεί με τη μοναξιά μου, έβγαينا απ' το σπίτι για να καταπονηθώ όπως λένε: διένυα περπατώντας όλο και πιο μεγάλες αποστάσεις, αν και έμενα πάντα πιστός σε μια συγκεκριμένη κυκλική γεωμετρία. Εξαντλούσα τις διαδρομές, τα οικοδομικά τετράγωνα, στοχεύοντας ν' ανακαλύψω τοπία, αν και ο κόσμος δεν ποίκιλλε και πολύ: τα ίδια καινούργια σπίτια, χτισμένα στο πόδι, σαν να κάλυπταν κάποια επιτακτική ανάγκη, αλλά, παρ' όλα αυτά, στέρεα, ανθεκτικά.

Μέσα σε λίγες εβδομάδες, οι περισσότεροι τοίχοι είχαν αποκατασταθεί και ενισχυθεί. Ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς ότι είχε μόλις γίνει σεισμός.

Σήμερα δεν καταλαβαίνω πολύ καλά την ελευθερία που απολαμβάναμε. Ζούσαμε σε καθεστώς δικτατορίας, ο κόσμος βούιζε για εγκλήματα και βιαιότητες, για κατάσταση πολιορκίας και απαγόρευση κυκλοφορίας, αλλά τίποτα απ' αυτά δε μ' εμποδίζε να τριγυρίζω όλη μέρα έξω απ' το σπίτι. Δεν ήταν τότε επικίνδυνοι οι δρόμοι του Μαϊπού; Τη νύχτα, ναι, αλλά και τη μέρα, όμως οι μεγάλοι, από αλαζονεία ή αφέλεια, ή από ένα κράμα αλαζονείας και αφέλειας, έκαναν ότι αγνοούσαν τον κίνδυνο, βαυκαλίζονταν με τη σκέψη ότι η δυσαρέσκεια ήταν για τους φτωχούς και η δύναμη για τους πλούσιους, όμως κανένας τότε, κανένας σ' εκείνους τους δρόμους δεν ήταν μήτε φτωχός μήτε πλούσιος.

Ένα από εκείνα τα απογεύματα συναντήθηκα με την ανιψιά του Ραούλ, αλλά δεν ήξερα αν έπρεπε να τη χαιρετήσω, και μετά την ξανάδα αρκετές φορές. Δεν είχα καταλάβει ότι, στην πραγματικότητα, εκείνη με ακολουθούσε. «Είναι που μ' αρέσει να περπατάω γρήγορα» απάντησα όταν τελικά μου μίλησε, κι ύστερα απλώθηκε μια μακρά σιωπή που την έσπασε ρωτώντας με αν είχα χαθεί. Απάντησα πως όχι, πως ήξερα πολύ καλά πώς να γυρίσω σπίτι. «Πλάκα έκανα θέλω να σου μιλήσω να τα πούμε την επόμενη Δευτέρα στις πέντε στο ζαχαροπλαστείο του σουπερ μάρκετ» – έτσι το είπε, μονοκοπανιά, κι έφυγε.